

Újpest-Belsőváros

2008. 02. 10.
Böjt 1. vasárnapja

Loránt Gábor

Az élet istentisztelete 1.: AZ IRGALOM CSELEKEDETEI

Olvasandó (lectio): Ézs 1,10-17

Alapige (textus): Ézs 58,6-7

(Isten mondja:)

Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred előtt!

Imádkozzunk!

Urunk! Áldunk Téged, mert szavad van hozzánk, még hogyha ez a szó sokszor feddő vagy figyelmeztető, akkor is. Áldunk Téged, mert szavad van hozzánk, hiszen elküldted az egyszülött Fiút, az Igét, a testté lett Igét, hogy Őbenne életünk legyen, sőt bőségben éljünk. Áldunk téged, Urunk, hogy nem vagy néma Isten, hanem kijelented akaratodat. Kijelented akaratodat afelől, hogy mi megtérjünk Hozzád, és kijelented akaratodat, hogy úgy éljünk, ahogy kedves Neked, hogy ne csak annyit jelentsen az istentisztelet, amennyi itt, a gyülekezetben egy óra vagy másfél óra életünkből, vasárnapról vasárnapra, hanem legyen folytatása. Kérünk, Urunk, hogy így hosszabbítsd meg a mi

istentiszteletünket, oly módon, hogy az kedves lehessen Előtted. Bocsásd meg a mi vétkeinket, amelyek elválasztanak Tőled, hogy eltakarod arcodat sokszor előlünk, mert bűnt és ünneplést sokszor el nem tudsz viselni. Kérünk, hogy őszinték legyenek istentiszteleteink, őszinték legyenek áldozataink, szavaink, cselekedeteink, hogy a Beléd vetett hitből fakadjanak, hogy Jézus Krisztust, a Megfeszítettet és Feltámadottat hirdessék és dicsőíthessék, hogy úgy ragyogjon a mi világosságunk az emberek előtt, hogy lássák a mi jócselekedeteinket, és dicsőítsenek Téged, mennyei Atyánkat! Most így kérünk, hogy add Szent Lelkedet, igehirdetőnek, hogy el tudja mondani, amit Te bízál rá, ne többet és ne kevesebbet, s igehallgatónak, hogy mindannyian Tőled tanítottak lehessünk!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó** kegyelmének hirdetése:

Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehetek, mint a gyapjú. Ha készségesen hallgattok rám, élhettek az ország javaival. (Ézs 1,18-19)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Hogyha egy papírlapra felrajzolunk két pontot, az meghatároz egy egyenest: összeköthetjük a két pontot, lesz belőle egy egyenes szakasz. A két pont a szakasz két végpontja. De ezt a szakaszt meghosszabbíthatjuk az egyik és a másik irányba vég nélkül (pontosabban azért nem vég nélkül, mert a papír véges).

Így, ha lelki értelemben felrajzolunk két pontot: a vasárnap délelőtt 10 órát, és a délelőtt 11-et, vagy fél 12-t, akkor meghatároztuk az istentisztelet időtartamát, de ezen a két ponton keresztül egy egyenest is húzhatunk úgy, hogy a szakaszt két irányba meghosszabbítjuk. Vagyis: nem csak az az istentisztelet, ami vasárnap délelőtt 10 és 11, vagy fél 12 között zajlik, hanem hosszabbítsuk ezt meg mind a két irányba, és megkapjuk a hívő ember életét, mint istentiszteletet.

Ahogy Pál apostol is megfogalmazta: *Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. (Róm 12,1-2) Ez az ÉLET ISTENTISZTELETE!*

Így olvastam Pálnál: „*okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul*”. Az az igeszakasz, amit először lectióként olvastam fel Ézs 1-ből, éppen azt mondja, hogy „hiába áldoztok nekem akármit: bakokat és bikákat, azoknak a vérében gyönyörködjem?” – kérdezi az Úr. „Nem tűröm az áldozatot, hogyha közben vétkesek vagytok!” „Nem tűröm az áldozatot, hogyha közben nem törődtek Isten akaratával!”, és éppen ezért az okos istentiszteletben testünket szánjuk oda, *élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek*. Ne igazodjunk ehhez a világhoz! Változzunk meg értelmünk megújulásával! Ez a megtérés. Hogy megítélhessük: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, mi az, ami Neki tetsző és tökéletes.

Advent első vasárnapjától kezdve hétről-hétre egy-egy alkalommal az istentiszteletéről beszélünk. Elmondtuk már azt, hogy az istentisztelet: találkozás Istennel, és találkozás egymással. Szó volt az istentisztelet helyéről és idejéről. Szó volt arról, hogy Isten szól Igében és igehirdetésben, valamint áldásban, és hogy a gyülekezet válaszol énekekben és imádságban, valamint adakozásban. Aztán szó volt az istentisztelet rendjéről, az istentisztelet és sákramentumok kapcsolatáról. És ma, böjt első vasárnapján elérkezünk ahhoz a témához, hogy ezt az istentiszteletet, a két pont által meghatározott istentiszteletet hosszabbítsuk meg előre, és hosszabbítsuk meg hátra. Hogy ne csak a vasárnap 10 és 11 óra közötti szakaszt vegyük figyelembe, hanem legyen istentiszteletté egész életünk!

Így lesz majd szó arról, hogy az élet istentiszteletét ma az irgalom cselekedeteiben hogyan tapasztaljuk meg. Aztán majd megnézzük a következő vasárnapokon három területen az élet istentiszteletét: a házasságban, a családban, végül a munkában és a társadalomban.

Ma, ahogyan mondtam: böjt első vasárnapja van, és ezért az igazi böjtről szól hozzánk Isten Igéje.

A Tegyük fel az első kérdést, hogy mi lenne a böjt feladata? A böjt feladata az, hogy segítse hozzá a hívőt ahhoz, hogy Isten akarát jobban meghallja, és engedelmeskedjék annak. Ha megkérdezzük azt, hogy a formális böjt eléri ezt a célt, akkor azt kell mondanunk, hogy nem, mert azáltal nem Istenre figyelünk, hanem önmagunkra! Önmagunkra, és embertársainkra figyelünk, de azt is önző értelemben. Hiszen a formális böjttel megpróbáljuk becsapni Istent, a magunk céljai érdekében. Úgy, ahogyan itt, az 58. részben olvassuk. Ezeket a verseket nem olvastam föl: „*De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseketek, mert robotosaitokat hajszoljátok. Hiszen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ökölrel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék...*” (Ézs 58,3b-4a). Tehát már akkor, Ézsaiás korában is volt formális böjt. Annak az igazi célja az volt, hogy becsapják vele Istent, a maguk kedvteléseit akarták akkor is keresni. Úgy gondolták, hogy most mi eltorzítjuk az arcunkat, nem eszünk jó ételeket, de ugyanakkor csináljuk azt, ami kedves nekünk.

De a formális böjttel megpróbáljuk becsapni az embereket is. Ez nem más, mint az a farizeusi képmutatás, amelynek ragyogó példáját mutatta be előttünk Jézus, amikor így szólt: *„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket.”* (Mt 6,16a) Ne az emberek lássák a mi böjtölésünket, hanem mennyei Atyánk, Aki titokban van, és titokban lát minket. Ne az embereket akarjuk becsapni a komor ábrázattal! És ne akarjam becsapni saját magamat sem! Hiszen ha formális böjtöt tartok, az gyakran csak azt a célt szolgálja, hogy elhitesse magammal, hogy milyen kiváló, milyen nagyszerű ember vagyok, aki még erre a lemondásra is képes.

Ugyanakkor ott van a másik véglet; főleg mi, reformátusok szoktunk ebbe a hibába esni, hogy egyáltalán nem törődünk a böjttel. Mint hogyha nem is létezne!

De az a kérdés, hogy hogyan teljesíti be az ézsaiási böjt (tehát amit Ézsaiás prófétán keresztül üzen számunkra Isten) a böjt célját és feladatát? Hozzásegíti a hívőt az Isten akaratára való jobb ráhangolódásra. Hiszen az ilyen böjt tetszik Istennek! És így nem rejti el arcát előlünk! *Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! ... Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.* Ez pedig a felolvasott Ige folytatásában olvasható. (Rész 9. és 11.vers)

Tehát tetszik Istennek az a böjt, amit Ézsaiás elénk ad. Tetszik Istennek, és nem rejti el arcát előlünk, sőt vezetni fog bennünket. Mert hiszen ez Isten igazi akarata: az Isten- és emberszeretetet kettős nagy parancsa. Ahogyan Jézustól kérdezték, hogy „Mi a törvény, melyik a legfontosabb parancsolat?” És Jézus elmondta, hogy *„szerezd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”* (Mk 12,30; vö. Mt 22,37; Lk 10,27; 5Móz 10,12; 5Móz 6,5), és *„Szeresd felebarátodat, mint magadat”*. (Mt 22,39; Mk 12,31)

A böjt végül is erről beszél, hogy szeretjük Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel, és minden erőnkkel. És hogy szeretjük felebarátainkat, mint önmagunkat. Ez Isten igazi akarata. Ha azt mondjuk, hogy a böjt arra való, hogy Istenre jobban tudjunk figyelni, és az Ő akaratát jobban tudjuk keresni, akkor ha szeretjük Őt, és szeretjük embertársainkat, tulajdonképpen böjtöt gyakorlunk!

B Lássuk tehát, hogy **milyen böjt tetszik Istennek**. Ezt három címszóban szeretném elmondani. Ez a böjt először is a rabság ellen, másodjára a szolgaság ellen, harmadjára pedig a szükség ellen van.

1 Először tehát azt nézzük meg, hogy az igazi böjt: **cselekedet a rabság ellen**. *Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen*

fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat (Rész 6. vers)

Kedves Testvérek! Nagyon sok bibliai példát ismerünk, amikor valakit igazságtalanul bebörtönöztek. Gondoljunk pl. Józsefre, aki Putifárné igaztalan vádjai alapján került a fáraó tömlöcébe (1Móz 39,11-től). Ez éppen egy rossz példa olyan értelemben, hogy amikor József megmondta a főpohárnok és fősütőmester álmának a megfejtését, s a fősütőmestert felakasztották, a főpohárnokot pedig visszahelyezték hivatalába, akkor azt kérte József a főpohárnoktól, hogy szóljon érdekében a fáraónak. A főpohárnok pedig megfelejtkezett Józsefről, nem szólt érdekében a fáraónak. Tehát ez egy rossz példa, mert éppen hogy nem oldották le a bűnösen felrakott bilincseket, és nem működött közre az elnyomott szabadonbocsátásában.

Vagy gondoljunk Jeremiásra, amikor először kalodába záratják (Jer 20,2-től), majd fogságba vetik egy földalatti üregbe (Jer 37,15-től), végül egy ciszternában köt ki, ahonnan az istenfélő Ebed-Melek szabadítja ki őt (Jer 38,6-tól).

Vagy gondolhatunk akár Péter börtön-fogságára, ahonnan egy angyal vezeti ki (ApCsel 12,7k), és Páléra, Filippiben (ApCsel 16,26k), akit Isten szabadít meg egy földrengés segítségével.

Az igazi börtön tehát: amikor az igaztalanul fogvatartottak szabadonbocsátását mozdítjuk elő. Van olyan ország, ahol ez ma is élő, aktuális probléma. Vannak olyan országok, ahol keresztyének tízezreit tartják fogva, vagy végezik ki csak azért, mert keresztyének. De nekünk, a XXI. században Magyarországon nem szó szerint ez a feladatunk. Nem az a feladatunk, hogy megkeressük a börtönbe zárt embereket, és kihozzuk őket a börtönből. Nem ez a feladatunk!

De vajon lelki értelemben nincs börtönbe zárva honfitársaink nagyobbik része? Hogy még a napot sem láthatják tömlöcükből?

Kedves Testvérek! Oly sokan vannak börtönbe zárva, lelki értelemben! Elszakítva a szabadságtól. Elszakítva a napsugártól. Elszakítva mindentől, ami szép és jó. Mert börtönben vannak. Vagy az okkultizmus börtönében, vagy a kapzsiság börtönében, vagy önmaguk börtönében. Minden ember börtönben születik, mert nem vagyunk szabadok. Ez a világ nem Isten országa olyan értelemben, hogy mi Isten országának állampolgáraiként születnénk meg. Mi az Édenen kívül születünk, mi börtönben születünk, ha úgy tetszik: a Sátán börtönében, a világ börtönében, és önmagunk börtönében.

Jézusról mondja a Zsid 2,15, hogy azért jött, hogy *megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.* Igen! Ezért is börtönben vagyunk! Mert félünk a haláltól! Mert bár járjuk az utunkat, éljük az életünket, és gyakran nem tekintünk életünk végére, de az ember olyan, hogy fél a haláltól, mert tudja, hogy azzal mindennek vége, ami jó, ami szép, amiért érdemes élni. Félünk a haláltól, mert a halál uralma alatt élünk, és ebből bennünket meg kell szabadítani.

Ezt a szabadságot hozta el Jézus Krisztus, amikor Magára vállalta a mi halálunkat, Magára vállalta a mi börtöneinket. Hiszen Őt elfogták, ítéletet tartottak Felette, s ott, a golgotai kereszten kivégezték. Őt, a mindenség Urát, az egyetlen szabad embert! De azért engedte mindezt, hogy bennünket megszabadítson! Azért engedte mindezt, hogy mi szabadok lehessünk! Hogy lássuk a napvilágot, hogy érezzük azt, hogy jó az Úr, és hogy nem kell félelemmel tekinteni a halál órája elé! Mert ha megtértünk, újjá születtünk, hogyha érvényes ránk nézve Jézus Krisztus váltságahalála, akkor elmondhatjuk, hogy „*Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” (Fil 1,2) Pál mondja ezt, amikor a saját halálára gondol, mert tudja, hogy az mindennél jobb, mert akkor az Úrral lesz. Akkor szemtől szembe látja majd az Urat.

El szoktam mondani, hogy neki azért lehetett a halál nyereség, mert az élet Krisztus volt. S a mi számunkra is, hogyha az élet Krisztus, akkor szabadok vagyunk. Szabadok vagyunk a halálfélelemtől, szabadok vagyunk a Sátántól, szabadok vagyunk önmagunktól is. Persze olyan sokszor azért még kötelékeink vannak, de az igazi szabadság már a miénk.

Az a kérdés, hogy mi ebben a szabadító szolgálatban munkálkodunk-e? Természetesen nem mi szabadítunk, hiszen szabadítani csak Jézus Krisztus tud. De vajon ebben a munkában állunk-e?

Ézsaiás felteszi a kérdést: *El lehet-e venni a zsákmányt a hőstől, megmenekülhetnek-e a foglyok az erőszakostól? Igen! - ezt mondja az ÚR. A hőstől is el lehet venni a foglyokat, és az erőszakostól is megmenekülhet a zsákmánya. Perlőiddel én fogok perelni, fiaidat én szabadítom meg. Elnyomóiddal megetetem saját húszakat, megrészegeznek saját vérüktől, mint a musttól. Akkor majd megtudja mindenki, hogy én vagyok az ÚR, a te szabadítód, és megváltód, Jákób erős Istene.* (Ézs 49.24-26).

El lehet-e venni a zsákmányt a hőstől? Igen, el lehet venni!

Aki olvasta a Bibliaolvasó kalauzban az újszövetségi igeszakaszt, az abból is láthatja, hogy Jézus azt mondja, hogy be lehet menni az erős fegyveres házába. A még erősebb le tudja fegyverezni az erőt is. (Mt 12,29) Ezt arra mondja, hogy Ő erősebb a Sátánnál is! meg tudja szabadítani a Sátán fogságából azokat, akiket akar.

És vajon mi ebben a munkában munkatársai vagyunk-e? S azt lehet mondani, hogy az igazi böjt az evangélium hirdetése. Mert az igazi böjt: cselekedet a rabság ellen: *Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat...*, s ezek a bilincsek akkor oldódnak le, s az elnyomottak akkor lesznek szabadok, hogyha Jézus Krisztussal találkoznak, hogyha az örömhír eléri őket, s a szívükben munkálkodik.

Az igazi böjt az, hogy hirdetjük az örömhírt, az evangéliumot!

2 De másodjára az igazi böjt az is, amit így fogalmaztam meg, hogy **cselekedet a szolgaság ellen.** *Nekem az olyan böjt tetszik, amikor...*

kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot!

Megint csak bibliai példákkal élve: látjuk Józsefet mint Putifár rabszolgáját, vagy a zsidó népet az egyiptomi szolgaságban, a kemény kényszermunkában, és általában is, ha gondolunk az ókori rabszolgaság intézményére, akkor láthatjuk, hogy itt miről van szó: amikor a gazda, a tulajdonos akaratát kell kényszerből cselekedni.

Ha a mi korunkra pillantunk, akkor ezt inkább képletesen szólva érthetjük: hogyha a *multik*-nak a kizsákmányoló intézkedéseire gondolunk, vagy a munkanélküliség réme miatti kényszerpályákra. De most fordítsuk szemünket ismét a lelki értelem felé, hiszen ez mindannyiunkra nézve nagyon érvényes, mert eredetileg a bűn rabszolgái vagyunk. S ez azt jelenti, hogy azt tesszük, amit a Sátán, a világ és saját magunk mint önmagunk rabszolgatartói parancsolunk magunknak.

Mert nem vagyunk szabadok, nemcsak olyan értelemben, hogy tömlöcben vagyunk – jelképesen szólva –, hanem olyan értelemben is, hogy annak akaratát cselekedjük, aki nem a javunkat, hanem a kárunkat akarja. Kényszerből cselekszünk, születésünktől fogva. S ez a kényszer részben a Sátán akarata, részben a Sátán uralma alatt lévő világnak az akarata. Hiszen – én úgy gondolom, hogy – mindannyian átéljük és érezzük azt a nyomást, amit a közvélemény gyakorol ránk, hogy már nem is tudjuk a magunk életét élni, hogyha saját magunk gondolatai szerint mi jobban tennénk, de rá vagyunk kényszerítve dolgokra, és Isten nélkül, kényszerből mi meg is tesszük ezt.

Ahogyán rákényszeríti az embereket a hatalom arra, hogy ne vallják be őszintén a jövedelmük teljességét, mert akkor olyan nagy adót vonnak el tőlük, hogy kérdés, hogy egyáltalán meg tudnak-e élni.

Talán elmondtam már annak a barátomnak a történetét, aki órás volt, de becsületesen akarta csinálni, ezért nem adta ki a munkát, hanem ő maga dolgozott. Mert úgy gondolta, hogy ő tudja, hogy mit tesz. Ő másnak a munkájáért felelősséget nem vállal. Ezért egész nap, amikor bent volt az üzletben – persze dolgozni nem tudott, mert mindig jöttek az ügyfelek, akik javíttatni akartak vagy elemcsere vagy valamilyen más vásárlás –, s amikor bezárt, késő délután, akkor látott neki a munkájának, a javításnak. A családja alig látta. Bérelte az üzletet, ki kellett fizetnie a bérleti díjat, ki kellett fizetnie az adókat, TB-t, stb... Végül belátta, hogy ebből ő megélni nem tud, és elment a MÁV-hoz dolgozni.

Igen! Ha nem vagyunk hívő emberek, ha nem Isten akaratát keressük, akkor sok mindent ránk kényszerít a világ, és ránk kényszerít a saját magunk akarata is. Mert a legnagyobb börtön ez, hogy a magunk akaratának vagyunk a rabszolgái, hogy a mi önzésünk diktál. Hogy nem is azt tesszük, amit szeretnénk. Erről nagyon sokat beszél Pál apostol a Róm 8-ban, hogy nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok. Mert az önzésünk, a Sátán és a világ olyan rabszolgatartó, hogy azt kell tennünk, amit ők mondanak.

De ebből megint csak Krisztus vére által fel lehet szabadulni! A mi igazi bűjtünk az, hogyha hirdetjük az Isten akaratát. Hogyha hirdetjük – megint csak – a megváltást, hogy emberek élő hitre jussanak, de itt, ennél azt mondanám, hogy az Isten akaratának hirdetése, hogy ne az eddigi rabszolgatartód akaratát teljesítsd a továbbiakban is, hiszen már szabad vagy. Hát akkor teljesítsd az Isten akaratát! Légy az Ő rabszolgája! Mert az Ő szolgájának lenni jó.

Így mondja Ézsaiás, hogy *kibontod a járom köteleit..., és összetörsz minden jármot!* De Jézus azt mondja, hogy az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű (Mt 11,30).

3 Az igazi bűjt: **cselekedet a szükség ellen.** *Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!*

Úgy gondolom, hogy ebből nekünk maradt bőven, szó szerinti értelemben is! Mert talán arra, hogy rabokat megszabadítsunk – fizikailag ilyen értelemben azért nincs szükség. Mostanában nincs rabszolgaság, tehát szó szerinti értelemben ezt sem tehetjük, csak lelki értelemben. De a szükség ellen bizony fizikailag ma is lehet tenni! Testi szükségletek kielégítésére van szükség: az étel, az ital, a ruházat, és erre ma is újra egyre nagyobb szükségük van sokaknak. Három hete éppen az adakozásról szólt Isten Igéje, ez is ide tartozik, hogy legyen szemünk a szükségletekre. Nem azt jelenti, hogy minden kéregetőnek, akivel találkozunk, százast a kezébe kell nyomni, mert hiszen ez egyrészt nem igazi segítség, másrészt gyakran pontosan az italozását segítjük ezzel elő. Hanem: felvállalni a gondját, és ez a diakónia.

Olyan jó lenne, ha a diakónia nemcsak a diakónusunknak, és nem csak egy-két lelkes embernek az ügye lenne itt, a gyülekezetben, hanem minél többeknek. Hiszen az igazi bűjt: cselekedet a szükség ellen. És ezen a területen nagy hiányosságaink vannak!

De megint ezt is lehet akár lelki értelemben is érteni, hiszen van lelki éhezés, és van lelki szomjazás is, és vannak lelki értelemben vett ruhátlanok. „*Ne zárkózz el testvéred elől...*” – ez azt jelenti, hogy megint csak hirdessük az evangéliumot is! De közben nem felejtkezve el a testi szükségletekről sem!

Hirdessük az evangéliumot, hiszen az igazi étel és az igazi ital maga Jézus Krisztus. „*Aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha*” – mondja Jézus (Jn 6,35).

És a ruházat? „*Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust!*” – Károli ford. – mondja Pál apostol (Róm 13,14).

Tehát lehet lelki értelemben is tenni a szükség ellen!

! Hogyha mindhárom dologra gondolunk, akkor az igazi bűjt nem valamiféle dologtól való elfordulást jelent. Sok olyan felekezet van, amelyik a bűjtön azt érti, hogy bizonyos dolgokat nem eszem meg, különösen pénteken. Itt nem erről van szó! Nem bizonyos dologtól való elfordulásról van

szó, hanem valakikhez, méghozzá a felebarátainkhoz való odafordulásról, az Istenhez való odafordulásról. De ez nem időszakos dolog, hanem állandó! Az igazi böjt nem csak a böjti időszak első vasárnapjától kezdve nagyszombatig tart. Az igazi böjt január 1-től december 31-ig tart!

Az igazi böjt: Isten akaratára figyelni! Az igazi böjt: embertársainkra figyelni.

De erre mi képtelenek vagyunk! Pedig olyan sok a szükség, olyan sok a tennivaló, olyan sok lenne a hirdetnivaló, az evangélium hirdetésében, hiszen olyan sok ember nem hallotta még erővel és hatalommal az Isten Igéjét.

Hát honnan van a forrása, hogy egyáltalán mi böjtölhessünk? A mi böjtünknek a forrása Jézus Krisztus böjtje. Amikor Ő eljött, hogy megszabadítson minket – fogságból, szolgaságból és szükségektől. A mi böjtünk forrása Jézus Krisztus böjtje. S ezzel hadd fejezzem be az ige hirdetést úgy, ahogyan a Filippi levélben olvassuk: *Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.* (Fil 2,5-8).

Most csak idáig olvasom, mert ez Jézus Krisztus böjtje, s a mi böjtünk az Ő böjtjéből származik.

Adjon nekünk Isten ilyen böjtöt, hogy szeressük Istent, és szeressük felebarátainkat most, és mindörökké!

Ámen.

Imádkozzunk!

Légy áldott, Krisztusom, Te nagy, hadd adjam át szívem. Vedd szívesen, hogy hol Te vagy, e szív is ott legyen! Hadd legyen, Urunk, imádságunk az ének utolsó verssora. Hadd köszönjük meg Neked a Te böjtödet, hogy ebből nyerjünk erőt a mi böjtünkre, azaz az igazi Isten- és emberszeretethez, hogy a Te akaratod legyen fontos egyedül a számunkra, és hogy embertársaink javát keressük. Kérünk, Urunk, hogy így adj nekünk áldott böjtöt! Így adj nekünk készülést az ünnepekre, húsvétra! Így add meg, hogy böjtünk ezen túl is, előre és hátrafelé egyaránt, január 1-től december 31-ig tarthasson, hogy az istentisztelet ne csak ez az egy óra, vagy másfél óra legyen itt, a templomban, hanem egész életünk istentisztelet lehessen! Így könyörülj gyülekezetünkön, hogy hadd figyeljünk közösen együtt is Terád, s így könyörgünk hazánkért, Magyarországért! Így könyörgünk az ország vezetőiért, és ezért a világért! Urunk! Olyan sokan csak habzsolni akarják az életet. Olyan sokan csak a magunk akaratát akarják teljesíteni. Urunk! Adj böjtölő embereket!

Ámen.